

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4407212415
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4407212415.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v spore žalobkyne: L. V. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., X.. XX. V. č. XXXX/XX, zastúpená: JUDr. Natália Borsosová, advokátka so sídlom v Komárne, Ul. bisk. Király a č. 6, proti žalovanému: G. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, zastúpený: JUDr. Lívia Kňazčíková, advokátka so sídlom v Komárne, Nám. M. R. Štefánika 6, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k osobnému motorovému vozidlu a zaplatenie 17.446,50 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 07. augusta 2019 č. k. 16C/207/2007-765, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. m e n í tak, že žalovanému priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31 %.
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov V. a VII. p o t v r d z u j e .
- III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 07. augusta 2019 č. k. 16C/207/2007-765 (napadnutý rozsudok) I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni titulom finančného vyporiadania podielového spoluvlastníctva 1.600,20 eura s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 08.02.2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. žalobu v zostávajúcej časti príslušenstva pohľadávky a doby omeškania zo sumy 1.600,20 eura zamietol, III. v zostávajúcej časti o zaplatenie finančného vyrovnania s príslušenstvom konanie zastavil, IV. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, V. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 13.030,20 eura s 9,50 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 5.791,20 eura, od 05.04.2009 do zaplatenia a s 9,50 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 7.239,00 eur od 20.10.2011 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, VI. v zostávajúcej časti žalobu ohľadne príslušenstva pohľadávky zo sumy 13.030,20 eura zamietol, VII. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 24.08.2007 domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k motorovému vozidlu. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, na začiatku tvrdil, že motorové vozidlo patrí do jeho výlučného vlastníctva. Od opustenia spoločnej domácnosti neumožňoval žalobkyni používať motorové vozidlo. Z

týchto dôvodov žalobkyňa viackrát podala návrh na rozšírenie petitu a domáhala sa náhrady nákladov. Uznesením 16C/207/2007 zo dňa 25.11.2014 súd naposledy pripustil zmenu petitu žaloby tak, že súd zrušuje podielové spoluvlastníctvo k osobnému motorovému vozidlu S. T. Y., X,X H., EČV: G. XXXN. a vyporiadava ho tak, že osobné motorové vozidlo prikazuje do výlučného vlastníctva žalovaného. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni titulom finančného vyporiadania podielového spoluvlastníctva 4.638,41 eura s 8,5 % úrokmi z omeškania ročne od 24.08.2007 do zaplataenia, žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 13.030,20 eura s 11,25 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 5.791,20 eura, od 05.04.2009 do zaplataenia a 10,50 % úroky z omeškania ročne zo sumy 7.239 eur od 20.10.2011 do zaplataenia, žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni trovy konania, k rukám právnej zástupkyne žalobcu, ktoré budú presne vyčíslené v konečnom návrhu.

3. Súd prvej inštancie z čestného vyhlásenia zo dňa 27.02.2017 mal preukázané, že R. P. čestne vyhlásila, že bola viackrát prítomná pri osobných aj telefonických rozhovoroch strán sporu a bola svedkom toho, ako sa žalobkyňa domáha vyplataenia jej podielu z auta, aby si vedela kúpiť iné auto. Taktiež žalobkyňa povedala žalovanému, že ona mu dá 50 000 Sk, aby jej auto nechal, pretože ona auto potrebuje. On jej povedal, že auto je len jeho, pretože na jeho meno je vystavená faktúra, auto je zapísané na jeho meno s tým, aby žalobkyňa na toto auto zabudla. Čestné prehlásenie R. P. zo dňa 10.05.2019, v ktorom potvrdila, že bola svedkom, keď žalobkyňa viackrát žiadala žalovaného o to, aby jej prenechal auto, lebo bez auta nemá šancu sa zamestnať a bude potrebovať auto na to, aby mohla chodiť do práce. Žalovaný jej žiadosť vždy odmietol s tým, že aj on potrebuje auto, aby mohol chodiť do roboty a okrem toho auto je na jeho mene a ona si môže ísť písať.

4. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie zdôvodnil podľa § 136 ods. 1, 2, § 137 ods. 1, § 139 ods. 2, § 141 ods. 1, 2, § 142 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že u podielových spoluvlastníkov ide o takzvaný „ideálny podiel“ na spoločnej celej hnutelnej veci. To však nevyklučuje, aby sa spoluvlastníci dohodli o reálnom podiele na užívaní spoločnej veci. Spoluvlastnícky podiel je mierou účasti na vzťahu k spoločnej veci, i pokiaľ ide o užívanie veci. Preto tam, kde spoluvlastníkovi nie je zabezpečené užívanie veci v spoluvlastníctve vôbec alebo aspoň v rozsahu určenom jeho podielom na spoločnej veci, vzniká mu nárok na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady.

5. Prvoinštančný súd viazaný názorom odvolacieho súdu zistil všeobecnú hodnotu motorového vozidla ku dňu zrušenia podielového spoluvlastníctva, t. j. k 07.02.2017. Žalobkyňa predložila listinné dôkazy, t. j. ponuky autobazárov na predaj motorových vozidiel približne rovnakého druhu, veku a vybavenia s tým, že hodnota motorového vozidla na základe IFP kalkulačky bola vypočítaná na sumu 3.582,38 eura. Strany sporu sa dohodli na tom, že všeobecná cena motorového vozidla ku dňu zrušenia podielového spoluvlastníctva je 3.500 eur. Z uvedenej ceny, s poukazom na spoluvlastnícky podiel žalobkyne vo výške 45,72 %, je žalovaný titulom finančného vyporiadania povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.600,20 eur. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni i príslušenstvo pohľadávky, a to úroky z omeškania, pretože sa jedná o peňažné plnenie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení noviel od nasledujúceho dňa po právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo zrušené podielové spoluvlastníctvo strán sporu k predmetnému motorovému vozidlu, t. j. od 08.02.2017. Rozsudok o zrušení podielového spoluvlastníctva nadobudol právoplatnosť 07.02.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra č. k. 5Co/287/2015, 5Co/265/2015-595 zo dňa 27.04.2016. Z týchto dôvodov v zostávajúcej časti nárok žalobkyne na príslušenstvo pohľadávky z priznanej finančnej čiastky titulom vyporiadania od 16.12.2014 do 07.02.2017 zamietol a rovnako zamietol žalobu v časti uplatňovanej výšky príslušenstva pohľadávky nad priznanú výšku 5 % ročne.

6. Konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou domáha titulom finančného vyporiadania zaplataenia sumy 4.638,41 eura s 8,5 % úrokmi z omeškania ročne od 24.08.2007 do 16.12.2014 po upresnení. V zostávajúcej časti nad priznanú sumu vo výške 1.600,20 eura s príslušenstvom zobrala žalobu späť a žiadala konanie zastaviť. Súd konanie v časti o zaplataenie 3.038,21 eura s príslušenstvom (4.638,41 eura - 1.600,20 eura) zastavil podľa § 145 ods. 2 CSP s tým, že žalovaný so späťvzatím žaloby v tejto časti súhlasil podľa § 146 ods. 1 CSP.

7. O trovách konania ohľadne priznania finančného vyrovnania, súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov konania priznal strane sporu, ktorá mala v tejto časti plný úspech, t. j. žalobkyni. Uviedol, že i napriek tomu, že konanie v časti o zaplataenie 3.038,21 eura s

prísl. zastavil pre späťvzatie žaloby žalobkyňou, nebolo možné o trovách konania rozhodovať podľa § 256 CSP, pretože mal jednoznačne preukázané, že žalobkyňa v tejto časti žaloby mala plný úspech a žalovaný je povinný vyplatiť jej finančné vyrovnanie vo výške jej spoluvlastníckeho podielu. Skutočnosť, že sa zmenila všeobecná hodnota predmetu sporu od začatia konania do rozhodnutia súdu, nemôže byť v neprospech žalobkyne. Ak by žalovaný so žalobou súhlasil a viackrát nemenil svoje vyjadrenia ohľadne vlastníctva k predmetu sporu, mohlo byť rozhodnuté i skôr a súd mohol vychádzať z listinných dôkazov predložených žalobkyňou k žalobe tak, ako to urobil i v predchádzajúcich rozhodnutiach.

8. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa okrem nároku na zaplatenie finančného vyrovnanie domáhala i náhrady za nemožnosť užívať motorové vozidlo v sume 13.030 eur s príslušenstvom v zmysle upresneného petitu žaloby zo dňa 25.11.2014. Mal jednoznačne preukázané, že žalobkyňa bola podielovou spoluvlastníčkou motorového vozidla, ktoré zakúpili so žalovaným vo výške 45,72 %. Strany sporu ukončili spoločné spolužitie 11.04.2007, kedy žalovaný opustil spoločnú domácnosť a odsťahoval sa na inú adresu trvalého pobytu s tým, že si zobral i motorové vozidlo patriace do podielového spoluvlastníctva strán sporu. Žalobkyni v zmysle predžalobnej výzvy nebol ochotný vyplatiť finančné vyrovnanie predstavujúce jej spoluvlastnícky podiel v motorovom vozidle tak, aby si mohla zabezpečiť iné motorové vozidlo. Žalovaný tvrdil, že motorové vozidlo patrí do jeho výlučného vlastníctva. Žalobkyňa najprv žiadala len zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a vyplatenie finančného vyrovnanie predstavujúceho výšku spoluvlastníckeho podielu. Žalobkyňa nemohla užívať predmetné motorové vozidlo, napriek tomu, že o to žalovaného žiadala ústne aj telefonicky, tak ako to vyplýva z čestných prehlásení R. P. zo dňa 27.02.2017 a zo dňa 10.05.2019. Rovnako i z výpovede svedka - M. P., otca žalobkyne, vyplýva, že žalobkyňa potrebovala motorové vozidlo po tom ako si našla prácu a bola nútená používať jeho staré 30 ročné auto. Súd prvej inštancie mal jednoznačne preukázané, že žalovanej nebolo umožnené užívať predmetné motorové vozidlo i napriek tomu, že o to žalovaného žiadala a preto jej vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, zákonné ustanovenia ako aj závery odvolacieho súdu po splnení zákonných podmienok prináleží náhrada za nemožnosť užívania motorového vozidla. Výška náhrady za nemožnosť užívania motorového vozidla by žalobkyni príslúchala za obdobie od 11.04.2007, kedy žalovaný opustil spoločnú domácnosť do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo zrušené a vyporiadané podielové spoluvlastníctvo strán sporu, t. j. do 07.02.2017. Výšku uplatňovanej náhrady si žalobkyňa uplatnila v zmysle predložených listinných dôkazov z autopožičovní, jednak z roku 2008 a z roku 2019. Cena dlhodobého prenájmu motorového vozidla v roku 2008 bola 497,91 eura za mesiac a v roku 2019 v rozpätí od 20 - 28 eur za deň. Žalobkyňa si z uvedeného prenájmu vypočítala hodnotu jej podielu, ktorý predstavuje sumu 241,30 eura mesačne a domáhala sa zaplatenia sumy 5.791,20 eura za obdobie od 11.04.2007 do 04.04.2009 a zaplatenia sumy 7.239 eur za obdobie od 05.04.2009 do 19.10.2011 s prísl. V písomnom podaní zo dňa 14.05.2019 upresnila, že by jej príslúchala suma vo výške 22.199,60 eura, t. j. za 92 mesiacov x 241,30 eura. Obdobie 92 mesiacov je od 11.04.2007 do 16.12.2014. Žalobkyni by príslúchala náhrada do 07.02.2017, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok o zrušení podielového spoluvlastníctva. I napriek týmto skutočnostiam sa žalobkyňa domáhala zaplatenia náhrady len vo výške 13.030,20 eura tak, ako to bolo pripustené v uznesení o rozšírení žaloby zo dňa 25.11.2014. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu za nemožnosť užívania motorového vozidla vo výške 13.030,20 eura, pretože mal za to, že žalobkyňa skutočne motorové vozidlo v podielovom spoluvlastníctve so žalovaným užívať nemohla, i napriek tomu, že o to žalovaného žiadala. Nárok žalobkyne vyplýva jednak z ustanovenia § 137 Občianskeho zákonníka, ako aj s ustanovenia § 451 OZ a § 458 OZ. Vzhľadom na to, že sa jedná o peňažné plnenie, súd priznal žalobkyni i príslušenstvo pohľadávky, a to úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení noviel od nasledujúcich dní po vyčíslení nároku žalobkyne. Žalobkyňa si uplatnila príslušenstvo pohľadávky, a to úroky z omeškania vo výške 11,25 % ročne a 10,5 % ročne, ktoré neboli uvedené v správnej výške, a preto v zostávajúcej časti príslušenstva nad priznané príslušenstvo, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

9. O trovách konania ohľadne nároku na vyplatenie náhrady súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov konania priznal žalobkyni, ktorá mala v tejto časti žaloby plný úspech.

10. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný v časti výrokov IV., V., VII., žiadal rozsudok vo výroku IV. zmeniť tak, že súd prizná nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci, vo výroku V. zmeniť tak, že žalobu zamietne a prizná mu právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, alternatívne rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec

vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní podrobne uviedol priebeh konania vo veci citovaním výrokov predchádzajúcich rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Konštatoval, že po ostatnom rozhodnutí odvolacieho súdu strany sporu dospeli ku konsenzu v súvislosti s určením hodnoty osobného motorového vozidla sumou 3500 eur, čo oznámili aj súdu prvej inštancie a žiadali, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni titulom vyporiadania zrušeného podielového spoluvlastníctva sumu 1.600,20 eura. Súd prvej inštancie prijal ich dohodu. Pokiaľ ide o náhradu za neužívanie vecí, podľa jeho názoru súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že žalobkyňa na pojednávaníach dňa 08.11.2007, 05.10.2009 a 15.03.2011 uviedla, že súhlasila s tým, aby si motorové vozidlo ponechal on, pretože ho potrebuje k výkonu povolania. Táto akceptácia potvrdzuje, že sa ohľadne užívania vozidla dohodli a uzavreli dohodu o bezplatnom užívaní motorového vozidla s poukazom na § 35 OZ. Poukázal v tomto smere aj na rozhodnutie NS SR R 54/1973. Taktiež poukázal na to, že odvolací súd v ostatnom rozhodnutí uviedol, že ohľadne nároku na náhradu za nemožnosť užívania spoluvlastníckeho podielu k vozidlu musí súd prvej inštancie vykonať dokazovanie ohľadne zákonných predpokladov pre priznanie tohto nároku, najmä či ho žalobkyňa žiadala, aby jej umožnil motorové vozidlo užívať. Poznamenal, že až do doby vyslovenia tohto právneho názoru odvolacím súdom, žalovaná nepreukázala, že ho žiadala, aby jej umožnil vozidlo užívať, naopak z jej vyjadrení vyplýva, že súhlasila, aby vozidlo užíval on. Žalobkyňa v konaní uviedla, že celú situáciu brala tak, že vozidlo si zoberie on. Až následne predložila čestné vyhlásenia od R. P., z ktorých súd prvej inštancie považoval za preukázané, že ho žiadala o užívanie vozidla ústne aj telefonicky. Považuje tieto čestné vyhlásenia za účelové vzhľadom na vyjadrenia žalobkyne v konaní. Namietal, že súd prvej inštancie dôkaznú situáciu nevyhodnotil správne, nakoľko všetky dôkazy nevyhodnotil samostatne ako aj v ich vzájomnej súvislosti.

11. Žalovaný ďalej v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie pri určení náhrady za neužívanie vozidla vychádzal z listinných dôkazov z autopožičovní z roku 2008 a 2019, teda z ceny dlhodobého prenájmu motorového vozidla. Uviedol, že nie je možné vychádzať v danej veci z ceny, resp. hodnoty určenej z prenájmu vozidiel v rámci podnikateľskej činnosti za účelom zisku, keď ide o nárok za neužívanie medzi fyzickými osobami. Teda ak aj mal súd prvej inštancie, že sú splnené podmienky na priznanie nároku na užívanie spoločnej veci, výšku nároku je možné určiť len na základe znaleckého dokazovania, ktoré by presne vyčíslilo výšku náhrady v danom mieste, čase a s prihliadnutím na stav vozidla, jeho opotrebenie ako aj na potreby konkrétnych osôb.

12. K výroku IV. žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Poukázal na to, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplata sumy 4.638,41 eura s úrokom z omeškania titulom finančného vyrovnania, súd jej priznal sumu 1.600,20 eura s príslušenstvom a vo zvyšnej časti konanie zastavil. Je zrejmé, že úspech žalobkyne oproti žalovanej sume je takmer trikrát nižší. Napriek tomu súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa mala plný úspech. Džku konania nemožno pričítať v jeho neprospech, keďže v konaní uplatňoval a využíval svoje práva rovnako ako žalobkyňa. Podľa jeho názoru bolo potrebné konštatovať čiastočný úspech oboch strán.

13. K výroku VII. žalovaný uviedol, že je vecne nesprávny, poukázal na výrok VI., ktorým súd prvej inštancie konanie v časti príslušenstva pohľadávky zamietol. Uviedol, že pokiaľ súd mal priznať náhradu za užívanie motorového vozidla, podielové spoluvlastníctvo je možné vyporiadať podľa cien platných ku skončeniu užívania spoločnej veci ním, teda nie podľa znaleckého posudku z roku 2007. Z toho dôvodu je potrebné vykonať znalecké dokazovanie aj na cenu motorového vozidla, ku ktorému má byť zrušené a vyporiadané podielové spoluvlastníctvo ako aj na ustálenie výšky náhrady za užívanie motorového vozidla. Nie je možné vychádzať z potvrdenia, ktoré predložila žalobkyňa, pretože ho vydal podnikateľ. Poukázal na to, že náhrada za užívanie motorového vozidla predstavuje úplne inú sumu v roku 2007 ako v roku 2014 aj z dôvodu technického opotrebenia vozidla ako aj z dôvodu poklesu cien.

14. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokov ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odvolaní k trovám konania uviedla, že súd prvej inštancie v bode 26.2 napadnutého rozhodnutia zrozumiteľne odôvodnil, prečo jej priznal 100% náhradu trov konania, teda odvolacie dôvody žalovaného sú irelevantné. Poukázala na skutočnosť, že žalovaný od začiatku súdneho konania popieral jej spoluvlastnícky podiel, účelovo menil svoje vyjadrenia, pričom raz tvrdil, že auto je iba jeho, následne tvrdil, že už sa vyporiadali. Ani jedno tvrdenie žalovaného sa nepreukázalo ako pravdivé a o zrušení spoluvlastníckeho podielu rozhodol až súd autoritatívnym rozhodnutím. V tejto časti

bola plne úspešná, nakoľko došlo ku zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva tak, ako to žiadala vo svojej žalobe. Skutočnosť, že súd jej priznal náhradu za jej podiel iba v sume 1.600,20 eura nie je rozhodujúcim kritériom pri priznaní náhrady trov konania, nakoľko nemohla predvídať dĺžku súdneho konania, a v čase podania žaloby hodnota motorového vozidla bola určená správne, navyše túto hodnotu ani žalovaný v tom čase nepopieral. Jednoznačne má za to, že žalovaný zapríčinil dĺžku súdneho konania, keď sústavne popieral jej spoluvlastnícke právo k motorovému vozidlu, a akúkoľvek možnosť týkajúcu sa vyporiadania odmietol až do rozhodnutia súdu o zrušení spoluvlastníctva. Súd prvej inštancie správne hodnotil výsledok konania v časti o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva ako jej úspech a vecne správne preto rozhodol, ak jej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%.

15. K odvolacím dôvodom žalovaného ohľadne výroku V. žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie správne poukázal na listinné dôkazy - čestné vyhlásenia R. P., ktoré žalovaný nerozporoval. Svedok M. P. súdu takisto potvrdil, že jej nebolo umožnené užívať motorové vozidlo patriace do podielového spoluvlastníctva strán sporu a bola odkázaná na iné motorové vozidlo. Rozšírenie žaloby bola reakcia na jej snahu užívať motorové vozidlo, čo však žalovaný ignoroval, lebo považoval motorové vozidlo za svoje. Súd prvej inštancie správne poukázal v bode 27. odôvodnenia na jednotlivé právne názory odvolacieho súdu v tomto konaní, a poukázal aj na platnú judikatúru (2 názory súdnej praxe). Súd správne vyhodnotil, že medzi nimi nebola uzatvorená žiadna zmluva o užívaní motorového vozidla, pričom obrana žalovaného, že taká dohoda bola, je v rozpore s jeho postojom v konaní, keď v zásade od začiatku popieral jej spoluvlastnícke právo k motorovému vozidlu. Poukázala na to, že čo sa týka nároku titulom náhrady za nemožnosť užívania spoluvlastníckeho podielu prichádza do úvahy podľa posledného rozhodnutia odvolacieho súdu obdobie od 11.04.2007 do 16.12.2014, kedy súd rozhodol o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Za uvedené obdobie jej prináležala suma 241,30 eura mesačne, teda spolu 92 mesiacov x 241,30 eura = 22.199,60 eura, avšak žiadala iba 13.030 eur. Žalovaný mohol v konaní predložiť iný dôkaz, resp. mohol navrhnúť vykonať dokazovanie napr. ustanovením súdneho znalca na určenie nájmu za užívanie v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu. Žalovaný však takýto návrh nežiadal vykonať a iný dôkaz súdu takisto nepredložil. Jeho námietky prednesené v odvolacom konaní preto považuje za čisto účelové, smerujúce k ďalšiemu predĺženiu súdneho konania. Má za to, že súd prvej inštancie aj v tejto časti rozhodol správne v zmysle vykonaného dokazovania, a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Právom jej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100% vo výroku VII., nakoľko jej súd priznal náhradu za užívanie motorového vozidla v sume, akú v konaní žiadala, teda aj v tejto časti žaloby bola plne úspešná.

16. K vyjadreniu žalobkyne sa žalovaný písomne vyjadril. Poukázal na predošlé rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 5Co/265/2015 zo dňa 27.04.2016, v ktorom na strane 16 je uvedené, že ohľadom nároku žalobkyne na náhradu za nemožnosť užívania motorového vozidla je nutné zo strany súdu prvej inštancie dokazovanie ohľadne zákonných predpokladov pre priznanie tohto nároku, a to najmä či žalobkyňa žiadala žalovaného, aby jej umožnil motorové vozidlo užívať. Z toho je zrejmé, že bolo nutné, aby ho žalobkyňa požiadala o užívanie predmetného motorového vozidla. Rozšírenie žaloby o tento nárok nemôže automaticky znamenať, že žalobkyňa ho žiadala o užívanie vozidla. Nie je pravdou, že by nerozporoval tvrdenie žalobkyne. Uviedol, že čestné prehlásenia R. P. neobsahujú ani dátum, ani časové obdobie kedy sa mali uskutočniť telefonické hovory medzi ním a žalobkyňou. Poukázal na vyjadrenia žalobkyne v konaní ohľadne toho, že vozidlo si mal ponechať on a vyplatiť jej alikvótnu čiastku a že keď sa odsťahoval, vozidlo si už od neho nepýtala. Tvrdila, že chcela od neho iba finančné prostriedky, ktoré do vozidla ona vložila.

17. K vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, uviedla rovnaké skutočnosti ako v jej vyjadrení k odvolaniu žalovaného. Konštatovala, že žalovaný v konaní ani raz nerozporoval ňou predložené čestné vyhlásenia, teda má za to, že v tomto smere uniesla dôkazné bremeno. Poukázala na zápisnicu z pojednávania zo dňa 1.4.2019, podľa ktorej žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že žalovaný navrhol sumu 3.500 eur titulom vyrovnania celého sporu, pričom právny zástupca žalovaného uviedol, že motorové vozidlo má hodnotu 1.500 eur, pričom ak z tejto sumy mal súd určiť hodnotu jej spoluvlastníckeho podielu (menej ako polovica zo sumy 1.500 eur), potom je možné konštatovať, že zvyšnú sumu žalovaný ponúkal ako náhradu za nemožnosť užívania motorového vozidla.

18. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch V. a VII. vecne správny, preto ho v týchto častiach podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok vo výroku IV. ako vecne nesprávny zmenil podľa § 388 CSP.

19. Žalovaný podal odvolanie aj v časti výroku IV. rozsudku týkajúceho sa trov konania. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 21.12.2009 tak, že žalobe vyhovel (nárok na náhradu za nemožnosť užívania motorového vozidla ešte nebol predmetom konania), odvolací súd uznesením zo dňa 18.05.2010 č. k. 6Co/68/2010-279 rozsudok súdu prvej inštancie (okrem výroku o zastavení konania o vzájomnej žalobe) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie rozhodol v poradí druhým rozsudkom zo dňa 06.03.2012 tak, že žalobu zamietol (predmetom konania už bol aj nárok na náhradu za nemožnosť užívania motorového vozidla ešte nebol predmetom konania), odvolací súd uznesením zo dňa 27.02.2013 č. k. 5Co/121/2012-457 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V poradí tretím rozsudkom zo dňa 16.12.2014 súd prvej inštancie žalobe vyhovel, zamietol žalobu iba v nepatrnnej časti ohľadne príslušenstva pohľadávky zo sumy 13.030,20 eura, odvolací súd rozsudkom zo dňa 27.04.2016 č. k. 5Co/265/2015-595 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa výroku o zrušení podielového spoluvlastníctva k osobnému motorovému vozidlu S. T. Y., X,X H. EČV: G. XXXN. a prikázaní tohto vozidla do výlučného vlastníctva žalovaného potvrdil a rozsudok v napadnutej časti týkajúcej sa výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni finančné vyporiadanie v sume 4.638,41 eura s príslušenstvom a sumu 13.030,20 eura s príslušenstvom zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Následne súd prvej inštancie rozhodol vo veci v poradí štvrtým rozsudkom, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania, tak, že žalobe v časti finančného vyporiadania spoluvlastníckeho podielu a v časti náhrady za nemožnosť užívať spoluvlastnícky podiel vyhovel, žalobu v zostávajúcej časti príslušenstva pohľadávky a doby omeškania zo sumy 1.600,20 eura zamietol a v zostávajúcej časti o zaplatenie finančného vyrovnania s príslušenstvom konanie zastavil.

20. Z uvedených skutočností je zrejmé, že žalobkyňa sa pôvodne domáhala zaplatenia sumy 4638,41 eura titulom vyporiadania. V časti sumy 3.038,21 eura vzala žalobu späť, z procesného hľadiska teda zavinila zastavenie konania. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. V zastavujúcej časti by patrila náhrada trov konania žalovanému. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby potom predmetom konania bola suma 1600,20 eura, v ktorej bola žalobkyňa plne úspešná (neúspešná iba v nepatrnnej časti týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky) a v tejto časti jej patrí nárok na náhradu trov konania. Žalovaný by mal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,50 % (suma 3.038,21 eura predstavuje 65,50 % zo sumy 4.638,41 eura) a žalobkyňa by mala nárok na náhradu trov konania v rozsahu 34,50 % (suma 1.600,20 eura predstavuje 34,50 % zo sumy 4.638,41 eura). Preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31 % (65,50 % mínus 34,50 %).

21. Podľa § 387 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok účinný od 01.07.2016), odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle § 387 ods. 1 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a nebude ich opakovať.

24. Odvolací súd dodáva, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch V. a VII. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil

skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval i na odvolateľom vznášané tvrdenia, na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané žalovaným v jeho odvolaní.

25. Žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vyporiadal, pokiaľ boli pre danú vec relevantné. Odvolací súd považuje za správne i argumenty žalobkyne uvedené vo vyjadreniach k odvolaniu žalovaného.

26. Žalovaný sa v odvolaní bránil voči priznaniu náhrady za nemožnosť užívania motorového vozidla tým, že žalobkyňa ho nikdy nevyzvala, aby jej umožnil motorové vozidlo užívať. Poukázal na dôvody uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že je potrebné zistiť, či ho žalobkyňa vyzývala, aby jej umožnil vozidlo užívať.

27. Odvolací súd k dôvodom súdu prvej inštancie týkajúcim sa napadnutého výroku V. o priznaní náhrady za nemožnosť užívať motorové vozidlo v sume 13.030,20 eura s príslušenstvom uvádza nasledovné:

28. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Obč. zákonníka. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Dôvod pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou (uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 27. 10. 2010, sp. zn. 6 Cdo 184/2010).

29. Odvolací súd konštatuje, že spoluvlastník má nárok na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, pričom nevyhnutným predpokladom na vznik tohto nároku je to, že druhý spoluvlastník (príp. ostatní spoluvlastníci) užívajú túto spoločnú vec nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Nie je vôbec rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (s výnimkou prípadu ak by súčasťou tejto dohody bola dohoda o bezplatnom užívaní celej veci druhým spoluvlastníkom), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide len o faktický stav. Ak teda medzi spoluvlastníkmi nebola uzavretá dohoda o bezplatnom užívaní veci výlučne jedným zo spoluvlastníkov, má druhý spoluvlastník nárok na náhradu za užívanie. Rovnako je nutné konštatovať, že pre vznik tohto nároku voči druhému spoluvlastníkovi nie je vôbec z právneho hľadiska významný dôvod, prečo tento spoluvlastník spoločnú vec neužíva. Nárok na túto náhradu by spoluvlastník nemal, ak by medzi spoluvlastníkmi bola uzavretá dohoda o bezplatnom užívaní. V prípade tvrdenej ústnej dohody, by musel spoluvlastník toto svoje tvrdenie bezpochýb preukázať.

30. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že ohľadne nároku na náhradu za nemožnosť užívať spoluvlastnícky podiel došlo medzičasom k posunu v judikatúre. Spoluvlastník má vždy nárok na náhradu za nemožnosť užívať jeho spoluvlastnícky podiel. Ide o objektívnu nemožnosť užívať. Nárok nemá iba v prípade, ak sa spoluvlastníci dohodli, že jeden z nich bude užívať spoločnú vec bezplatne. Takáto dohoda spoluvlastníkov musí byť jednoznačne preukázaná. Na tento posun v judikatúre musel odvolací súd reflektovať bez ohľadu na svoj právny názor vyslovený v predchádzajúcom rozhodnutí.

31. Žalovaný tvrdil, že sa so žalobkyňou dohodli na užívaní motorového vozidla, že žalobkyňa súhlasila, aby vozidlo užíval on, lebo ho potrebuje na výkon práce. Žalovaný však ničím nepreukázal, že by sa so žalobkyňou dohodli, že jej spoluvlastnícky podiel bude užívať bezplatne. Tomu nasvedčuje aj to, že žalovaný spočiatku úplne popieral, že vozidlo je v podielovom spoluvlastníctve, tvrdil, že je jeho výlučným vlastníctvom, teda z jeho pohľadu nemal dôvod uzatvárať dohodu o užívaní spoločnej veci či už bezplatne alebo za odplatu. V tomto smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno, ktoré bolo na ňom.

32. Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že nárok žalobkyne na náhradu za nemožnosť užívať jej spoluvlastnícky podiel k predmetnému motorovému vozidlu, je daný. Výšku tejto náhrady priznal žalobkyni vo výške ako si uplatnila, keď mal za to, že ide o primeranú náhradu s ohľadom na ceny prenájmov motorových vozidiel autopožičovňami. Žalovaný v odvolaní namietal priznanie náhrady

podľa cien autopožičovní z dôvodu, že ide o podnikateľský subjekt. V priebehu konania však dôkaz predložený žalobkyňou o výške nájmu motorových vozidiel nespochybnil, či nevyvrátil žiadnym iným dôkazom. Znalecké dokazovanie v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nenavrhol. V tomto prípade by však znalecké dokazovanie nebolo potrebné, keďže cena nájmu motorových vozidiel je relevantná cestou autopožičovní. Žalobkyňa by mala nárok na náhradu za nemožnosť užívať motorové vozidlo až do právoplatnosti rozhodnutia o zrušení podielového spoluvlastníctva, t. j. do 07.02.2017, náhradu si však uplatnila iba do 19.10.2011, preto súd prvej inštancie nemohol rozhodnúť nad rámec jej žalobného návrhu.

33. Žalovaný odvolaním namietal rozhodnutie o trovách konania vo výroku VII., ktorý sa týka výlučne trov konania vo vzťahu k nároku žalobkyne na náhradu za nemožnosť užívať motorové vozidlo. V tejto časti žaloby bola žalobkyňa neúspešná iba v nepatrnej časti - percento výšky úroku z omeškania, preto súd prvej inštancie rozhodol správne podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že jej priznal nárok na náhradu trov konania v tejto časti v plnej výške.

34. Vzhľadom k dôvodom uvedeným súdom prvej inštancie i k odvolacím súdom uvedeným skutočnostiam, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch V. a VII ako vecne správny potvrdil.

35. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1 CSP. V tomto štádiu konania bola v merite vecí úspešná žalobkyňa, preto odvolací súd vyslovil, že sa jej nárok na náhradu týchto trov priznáva voči žalovanému v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V časti trov konania boli čiastočné úspešné obe sporové strany.

36. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).